

ΤΟ ΛΙΜΑΝΑΚΙ (κομηντί του κ. Δ. Χρονοπούλου) θέατρον Παγκρατίου.

Ο κ. Δ. Χρονόπουλος απέδειξε με τὸ γύμνασμά του — διότι αὐτὸ καὶ μάλιστα παρακάτω καὶ ἀπὸ αὐτὸ εἶναι τὸ «Λιμανάκι»—ὅτι ἔχει ἔν μὲγα πρῶτον: Θάρρος. Τὸ ἔχει μάλιστα ἀνεπτυγμένον σὲ βαθμὸν ὃ ὁποῖος ἐξασφαλίζει εἰς τὸν συμπῆθ «συγγραφέα» καλὸν δρόμον εἰς τὴν ζωὴν. Ἐπὶ γὰρ εἰς τὸ θέατρον Παγκρατίου με πραγματικὰ στοργικὴν διάθεσιν καὶ λίγην ἀγανάκτησιν. Στοργικὴν διάθεσιν διότι ἐπρόκειτο δι' ἔργον νέον, ἑλληθνικόν, ὀφειλόμενον εἰς συντάκτην ὃ ὁποῖος μάλιστα με αὐτὸ διὰ πρῶτην φοράν ἀντιμετώπισε τὴν ράμπαν καὶ τὰς ἐπικινδύνους τιμὰς τῆς. Με ἀγανάκτησιν ἐναντίον τῶν μεγάλων θιάσων ποὺ ἠρνήθησαν νὰ τοῦ τὸ ἀνεβάσουν ἀπὸ «ξενομανιῆ διάθεσιν» καὶ τὴν ἐχθρὰν τῆς τέχνης μανίαν νὰ ζητοῦν ἀπὸ τοὺς «νέους» ποὺ τοὺς παρυσιάζουν ἔργα νὰ εἶνε «γνωστοί» ὡς ἂν νὰ ὑπάρχη τρόπος νὰ γίνων γνωστοὶ πρὶν οἱ θίκοι τοὺς ἀνεβάσουν τὰ ἔργα τοὺς (κατὰ τὰς πληροφορίας ποὺ ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς εἶχε φροντίσει νὰ δώσῃ δι' ἄρθρων του).

♦♦

Πρὸ τῆς παραστάσεως εἰς τὸ Παγκράτι ὃ ἠθοποιὸς κ. Πλακούδης ἐδιάθεσεν ἓνα μανιφέστον τοῦ κ. Δ. Χ. ὃ ὁποῖος ἀφ' ἑνὸς μὲν ζητοῦσε ἐπιείκειαν διὰ τὸ ἔργακι τοῦ ἀφ' ἑτέρου ὅμως τὴν ἀπέκλειεν ὃ ἴδιος με τὸ περιεχόμενον τοῦ μανιφέστου του. Με ἀπόλυτον (ζηλευτὴν ἀλλὰ ἐντελῶς ἐκ τῶν πραγμάτων ἀδικαιολόγητον ἀποδειχθεῖσαν) αὐτοπεποίθησιν, ἐπληροφῆρει τὸ κοινὸν ὅτι τὸ «ἔργον» τοῦ δὲν εἶχε μὲν «φιλοσοφικὰς ἀρλουμπὰς» εἶχαν ὅμως «περιεχόμενον», «θάθος», «τόσημα» καὶ «θέσιν» ὡς ἂν ἦτο ἀπαραίτητον στοιχεῖον τοῦ θεατρικοῦ ἔργου ἢ ὑπερξῆς αὐτῆς τῆς «θέσεως». Ἐπὶ πλέον ἐπετίθετο δριμύτατα ἐναντίον τῶν μεγάλων θιάσων ποὺ δὲν ἐδέχθησαν ν' ἀνεβάσουν τὸ ἔργον ἀπὸ «ξενομανίαν καὶ ἐχθρότητα πρὸς τὴν... Τέχνην». Μεθ' ὃ ἐζήτηι τὴν ἐπειείκειαν τοῦ κοινοῦ καὶ τὸ παρεκάλει νὰ μὴ φειδωλευθῇ τὰ χειροκροτήματά του.

Φυσικὰ ἓνα τέτοιο μανιφέστο θὰ μπορούσε νὰ μὴ κἀνῃ κακὴ ἐντύπωσι μόνον ἂν ἢ αὐλαίκα ἀνοιγε διὰ τὴν ἀπόδοσιν ἔργου θεατρικοῦ σημειώοντες ἐπανάστασιν ἢ τεὺλάχιστον ἔχοντες νὰ πῆ κατὶ, ἢ ἐπι τέλους ἔχοντες κατὶ ἀπὸ ἔργον θεατρικόν ἂν μὴ ἀπὸ ἄλλης ἀπέψεως, ἀπὸ ἀπέψεως διακλόγου τινός, καποιας σκηνικῆς εἰκονομίας, ἀπὸ ἀπέψεως στὸ κάτω κάτω στοιχειώδους ὀργανώσεως τῆς εἰσόδου καὶ ἐξόδου τῶν τύπων.

Ἀντιθέτως ὅμως, ἐκεῖνο ποὺ ἐνεφάνισεν ἢ σκηνὴ κατὰ τὰς τρεῖς πράξεις καὶ δυσμίαση ὄρας ποὺ ὑπέστημεν τὸ ἀπεριγραπτόν θέαμα, εἶνε ἀφάνταστον.

Ἄνθρωποι πηγαίνουσι καὶ ἔρχονται. Τύποι δὴθεν σατυρίζονται: Φτηνὴ φιλοσοφικὴ ἀρλουμπολογία ἀναπτύσσεται ἐν πλάτει καὶ μήκει. Ἐνας πενηντάρης κύριος καὶ δικηγόρος καὶ πανεραμένους καὶ πατέρης κοριτοῦ τῆς παντρεῖας (Γαθριηλίδης) ἐρωτεύεται μίαν σαρκανταπεντάρη ζωντοχήρα (Παμφίλη Ἀργυροπούλου) μητέρα ἑνὸς ἀγοριοῦ εἰκοσι δύο χρόνων (Πλακούδης) καὶ ἑνὸς κοριτοῦ τῆς παντρεῖας καὶ θέλει νὰ φύγῃ μαζί τῆς. Τὴν πολιορκεῖ. Δέχεται. Ἡ ἀπὸ δεύτερο γὰρ γυναίκα τοῦ δικηγόρου (εἶνε δευτεροπαντρεμένης ὃ πενηντάρης γένος) ἀντιλαμπάνεται τὸ ρομάντζο τοῦ ἀνδρὸς τῆς καὶ ἀπελπίζεται, ἀλλὰ ἓνας ἄλλος δδάρης, ὃ Ἀλέκος Κατραμῆς Σαντοριναῖος) γυιὸς πωλητοῦ... λουμινιῶν, πλουτίσας εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν λαδιῶν τὴν παρηγορεῖ. «Ὁ γάμος εἶνε τὸ λιμανάκι καὶ ὅλοι ξαναγυρίζουσι σ' αὐτὸ ὅσο κι' ἂν πρὸς στιγμὴν τοὺς τράβηξαν σὲ φανταχτερά μεγάλα «πόρτα», πόθοι παροδικοὶ καὶ καπρίτσια τῆς στιγμῆς. Δὲν πρέπει νὰ φοβῆται. Ὁ ἐρωτύλος δικηγόρος θὰ ξαναγυρίσῃ». Ἐν τῷ μεταξῷ παρεμβάινει ὃ σταυρολεξομνῆς κύριος, ἢ γυναίκα τοῦ γρηὰ ἀσπρομάλλα (Φιλίω Οἰκονόμου) ποὺ μεθὰ καὶ ρίχεται πότε στὸν λαδέμπορο καὶ πότε στὸ θαρκάρη (ἔτσι εἶδε τὴν κοσμικὴν ζωὴ τῶν παραθεριστῶν εἰς τὰ νησάκια μας ὃ συγγραφεὺς;), ἢ γυναίκα τοῦ λαδέμπορου ποὺ κι' αὐτὴ (χωρὶς μάλιστα νάνε μεθυσμένη) ρίχεται πότε σ' ἓνα νεκρὸ τάχα τύπο δανδῆ καὶ πότε σ' ἓνα γκαρσόνι καὶ... οὕτω καθεξῆς.

Τελικῶς τὴν ὄρα ἀκριβῶς ποὺ ὃ δικηγόρος καὶ ἢ ζωντοχήρα του κλέβονται καὶ πρόκειται νὰ φύγουν, φαίνεται ὃ γυιὸς τῆς δευτέρης με τὴν κέρη τοῦ πρώτου. Τὰ παιδιὰ, φυσικὰ εἶνε ἐρωτευμένα. Λίγο πρὶν ὃ νεκρὸς ἐθεθεῖωνε ὅτι «ὃ χαρακτῆρας τοῦ δὲν εἶνε γιὰ ἔρωτες», ἀλλὰ τώρα, μετὰ μίαν βόλταν στὸ φεγγάρι, τελείωσε. Τὰ παιδιὰ θὰ παντρευτοῦν κι' ἂν δὲν θέλουν ὃ μπαμπὰς καὶ ἢ μαμὰ, θὰ κλεφτοῦν. Οἱ γονεῖς, φυσικὰ, ἀκούσονται ἀπὸ κάποια γωνία, δὲν κλέβονται αὐτοὶ καὶ παντρεύονται «τὰ παιδιὰ». Τὸ ὁποῖον... «Λιμανάκι».

♦♦

Ἐπιμύθειον: Σοβαρῶς διὰ τὸ μὴ ἀνεβάσασιν αὐτοῦ τοῦ «ἔργου» (:;:) ἀπὸ τοὺς θιάσους παρκαπονεῖται ὃ κ. Δ. Χ. καὶ τοὺς κατηγερεῖ διὰ ξενομανίαν καὶ... ἐχθρότητα πρὸς τὴν Τέχνην; Νομίζω ὅτι ἢ φυσικὴ (ἂν καὶ ἔως ἓνα σημείον ἐπὶ τέλους δικαιολογουμένη, διὰ τὰ τέρατα) πρὸς τὸ κακέτυχοι πνευματικὸ τοῦ παιδὶ στοργὴν παρσῶρει τὸν κ. Δ. Χ. σὲ ἀδικίας. Νομίζω πῶς τοῦναντίον ἐχθρικὴν διάθεσιν ὄχι κατὰ τῆς τέχνης ὅμως ἀλλ' ἐναντίον του, θὰ ἔδειχταν οἱ θίκοι ἂν τοῦ τὸ ἀνεβάσαν. Ἄς με πιστεύσῃ. Εἰλικρινὲς ἐνδιαφέρον διὰ τὸν ἀπὸ πολλῶν ἑτῶν καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη συντάκτην

ἐφημερίδος με κάνει νὰ τοῦ λέγω ἔτσι ἀνεπιφύλακτα καὶ συνεπῶς τέσων πικρὰς τὰς παραπάνω ἀληθείας. Θὰ μπορούσα νὰ περιορισθῶ σὲ δύο λέξεις καὶ νὰ τὸν ἀφήσω καὶ εὐχαριστήμενον περνῶν καὶ γιὰ «φίλος ἐπεικῆς». Θὰ ἐπρόβιδα ἓνα καθῆκον, τὸ καθῆκον καθε διανεσομένου πραγματικοῦ νὰ λέγῃ ὅλη τὴν ἀλήθειαν πρὸ πάντων σὲ τέτοιες περιστάσεις.

Τὰ ἔργα τῶν νέων ποὺ ἔχουν κατὶ νὰ δώσουν οἱ θίκοι—ἀπὸ τοῦ

Βασιλικοῦ μέχρι τοῦ κ. Ἀργυροπούλου—τὰ ἀνεβάσων. Κανεὶς δὲν ἤξερε τὸν κ. Τερζάκη. Ἐταν τὸ Βασιλικὸ τοῦ ἀνεβάσεν τὸν «Μιχαήλ», ἀγνωστος ἦτο ὃ κ. Ἰωαννέπουλος ἔταν ἐγνώρισεν τὴ ράμπαν καὶ ὃ κ. Λιδωρικῆς ἀπεκαλύφθη με τὴ «Μεγάλῃ στιγμῇ» στῆς Ἀλίκης.

Ἄστε ἂς μὴ τὰ θάζῃ με τοὺς θιάσους διὰ τὸ «Λιμανάκι» τοῦ ὃ κ. Δ. Χ. Ἄς τὰ θάζῃ με τὸ... «Λιμανάκι» καὶ με τὸν ἑαυτὸν του.

ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ